

הטרגדיה ברחוב הרצל

הדרמה הנפשית העמוקה, זו שהביאה את ד"ר חיים ואקס, הרוקח מנתניה, לרצח שותפו בשלהי יוני השנה, התגלתה לאור בשעה שעמד הנאשם לדין בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, "אינני מודה ברצח ב- כונה תחילה" אמר איש המדע, אך הוא הודה בהריגה (עונש מקסימלי - מאסר עולם) בשעה שהתביעה שינתה את הס' עיף. הואיל והנאשם הודה, ביקש ביה"ד להוציא את גור הדין מיד, אך מסיבות טכניות נדחה המשפט. בשעה שמונה כבוקר ב 13 ביוני נש- מעו יריות ברחוב הרצל בנתניה. הקהל

עשה זאת בצורה מעשית למדי. בזה אחר זה הוזמין לדוכן העדים אנשים, רובם אנשי השכלה, ביניהם שלושה רופאים, שקבעו כי הנאשם סובל מהפרעות פסיכיות, כי אמו היתה חולת עצבים וכי בשנתיים האחרונות נמצא הנאשם בטיפול אצל רופאים פנימיים ורופאי עצבים.

ד"ר א. דולנסקי, עולה חדש, שבא לארץ לפני כמה שבועות וקרא בעתון על הטר- גדיה בנתניה, התקשר מיד עם מר הניגמן. הנאשם הוא חברו מימי נעוריו. הוא סיפר לבית הדין, כי כבר בנעוריו היה מגלה הנאשם נטייה להתרגשות יתרה. רופא אחד,

הנאשם ד"ר ואקס ואשתו במקום התאבדות, הריגה.

אין כוון בית המרקחת "תרופה" ובמקום נכצא מוטל אדם פצוע קשה. היה זה שר- תפו של ד"ר ואקס, פסח גולובוביץ, שמת כעבור כמה דקות. ד"ר ואקס מטר את עצמו למשטרה. "הרגתיו משום שהוא העי- ביר אותי על דעתי", התפרץ - "הא- דם הזה הרס את חיי..."

ד"ר ואקס בן 42, בעל פנים אצילים ושער המתחיל להעלות שיבה, היה ידוע בקרב הרופאים והרוקחים כאיש נוח לב- ריות, משכיל, פעיל במקצועו. מזה שני היים היו בין שני השותפים חיכוכים ב- עניני עסקים. כפי שגילה אחר כך הנאשם לחוקרים היו רבים ביניהם תכופות וקרה, לדבריו, שהנרצח היה מתקופה.

במרוצת הזמן הפכו חיכוכים אלה בין שני השותפים לכעין פסיכונה אצל הנא- שם. בשני הלילות לפני הרצח לא עצם עין. רק לאחר מעצרו נתגלה פרט: לפני צאתו את הבית באותו בוקר השאיר ד"ר ואקס אצל אחת השכנות מכתב לאשתו, ובו הוא מודיע, כי הוא עומד לשים קץ לחייו. הצרות ועגמת הנפש הם אשר הבי- אוהו לידי כך ואין גבול לדכאוונו, כתב לאשתו.

זריקות והדוניציציות. ממש "בש- עת האפס" של המשפט, לאחר שביה"ד מצא אותו חייב בדין, נטל לידו עי"ד יעקב הניגמן, סניגורו הנמשכיל ובעל הטמפרמנט הכבוש של ד"ר ואקס, את ההגנה. והוא

התחילו לקלוע למטרה

הרעיון החל מנוצץ בתחילת הקיץ. הוא נולד במתותהם של שלושה תושבים בראשון-לציון: משה אברמוביץ, אליהו ברניצקי ופסח קובל. האחרון - חבר המו- כירות של ההגנה הארצית של ארגון חב- רי ההגנה בישראל (קשה לעכל את שמור- תיהם הארוכים של הארגונים בארץ...)

התחיל להפוך את "הציונות" וההסטה העיונית על פיתוח ספורט הקליעה למשהו ממשי בצורת מסחה "גמרו" ומועדון קל- יעה.

הציר ראשון-לציון חסרה מתקנים ספור- טיביים ומתקנאות במקומות צעירים ממנה אשר רכשו להם מוניטין במפעלי-נחשון. שטח אדמה במקום מרכזי, בצירוף 4000- 5000 לירות וידי האמן של אברמוביץ פתרו את בעיית המטוחים בארץ. הראשון הוקם בראשון-לציון ונחנך בשבוע החולף.

קרקור תרנגולות ויריות רובים. השולט במטוח גמרו הוא... הירוק. הרקע מורכב מעצי אקליפטוסים המצלים במקצת על שטח המטוח (אורך של 50 מטר ורוחב של 20 מטר) והמצב הגיאוגרפי - לב ראשון-לציון. אם כי "ראשון" היא כבר עיר הרי בכל חצר שניה מחזיקים תושביה לוליתרנגולות (בתל-אביב המצב הוא דומה, אך הלולים מיועדים לתינוקות שאין להם די גנים) וקרקור העוף מתמוג יפה עם יריות המתאמנים ברובה זעיר. ההווי הכפרי והצבע הירוק המריצע והמשי- קיט נותנים ליורה הרגשה נעימה. מאחר שהמקום מיועד לשמש את צרכיהם של כל תושבי הארץ (בינתיים...), הרי מגרש חניה גדול הוצב בצד המטוח ומונן לרעבים לאוכל ושבעים מיריות...

תפקידו של לוח אחר. בניית המקום נערכה תוך ניצול מקסימלי של השטח. יש מקום לעשרה יורים (ויש גם יורות) ברובה-זעיר ו-6 ברובה-אוויר. מספר הכלים עדיין מצער (24 אקדחים ורובים) אך מח- כים עד "שירחיב". בינתיים משמש לוח עץ אחד לשלוש מטרות. כידוע יש שלושה מצבי יריה: עמידה, כריעה ושכיבה. כדי להיות במצב הראשון עומד היורה בחפירה שנחפרה במיוחד ושם את הלוח בצד. על מנת לעבור למצב הכריעה מציב היורה את לוחה'עץ קצת מעל פני החפירה והוא כורע. מצב השכיבה נעשה ע"י השענת הלוח מעל פני החפירה. לוח אחד ושלושה תפקידים נתונים לו.

"לדמד בני יהודה קשת". הסיסמה הנצחית ל"לוחציה'הדק" תלויה בפתח המט- וח המקושט בדגלי הלאום. רחוב מוהליבר הוא הראשון בשורת הרחובות שארגון חברי ההגנה הציב לעצמו להקים שם מי- חמים ומועדוני קליעה: רמת-גן, רחובות, ירושלים, חיפה וחדרה; גושים (עין-חרוד, עמקי-זרעאל), והרשימה עדיין ארוכה. האי- דם הבא למטוחים מקבל תניכה והדרכה ונמצא בסיקות. דרישות ארגון חברי ההגנה רבות: הקלות של הרשויות המקומיות והאיוזרות, הקצבות מגרשים למטוחים.

כל יריה ב-15 פרוטה. הקליעה למטרה הוא ספורט חשוב מבחינה בטחור- נית למדינה. זאת נאמר כבר מפי אישים צבוריים על כמות שונות. אך כנראה שה- מרחק בין גאום מנוסח יפה ומשכנע עד להקלות ממשיות בקליעה - רב ביותר. עם כל החשיבות לספורט זה משלם כל יורה מס'מכס ומט מותרות (על הכדור שהוא יורה בו!) ברור שמסים אלה מייק- רים את ענף הקליעה למטרה והספורט

שהיה צריך להיות אימוני והמוני ייפך לספורט יקר ובלתי-נפוץ. אך כל הבקשות, בצירוף ההמלצות של מוסדות צבוריים, מוכרים נדחו וכל הבטחה לא הושגה. הסיוע ניתן במלים יפות אך לא בויתור כלשהו...

יריה קבוצתית. ארגון תחרויות בקנה מדה גדול אפשרי בכמה דרכים. הכ- רות תחרות ארצית תקבץ והאסוף את אותם "המשועים" לקליעה למטרה ונמצא שנו- ארגו באותו התחום. המארגנים חייבים לתת דעתם להפגשת ארגונים שונים כגון המש- טרה, הצבא, חברי ארגון ההגנה, הקלעים בחיפה או "מכבי" וה"הפעל".

מונא אלכם וצ'כ עד הגובה. המ- יון הסופי בבודדים למרחק של 50 מטר גלה את יכולתם של סוג א' (220-330 נק- דות). הגיעו 2 אנשים: סרן שמואל לובין (מונא הגבוה, בן-חדרה, בעל השפם הסמך והמפוסח) שאסף 251 נקודות. לאחריו בא אלכס אלירן (מחולון שדרגתו בצבא - רביסרן) שצבר 230 נקודות. בסוג ב' נטל את הבכורה סרן יהודה רוזנברג (הידוע בכינוי

פסח קובי ואליהו ברניצקי במקום טיוע, מלים יפות.

ציכ) - 219 נק' ולאחריו הירושלמי שמעון קפלן - 213 נקודות. ביריה למרחק של 25 מ' "רכב" אלכס על יריביו בקבצו 117 נקודות ולאחריו סגן ברט לוי (111 נק). לדרגה ב' לא הגיע אף מתחרה.

היריה קויימה ללא משען בכל מצבי היירה וההד הרב מעודד לבאות: כל לפ- תיחה הרשמית באו להתאמן ולתחר למעלה מ-150 איש. הגיל - 17 עד 40 ומקומות המוצא: ירושלים עד סאסא שבצפון.

לא התחילו לשחק

אם היתה חסרה למישהו הוכחה על הצורך הדחוף בתחילת משחקי הליגה הרי באה השבת החולפת וגלתה זאת. לא פחות מ-11 משחקים נערכו במקומות שונים בארץ. קבוצות הליגה הראשונה נפגשו עם יריבות; כלומר הקבוצות מוכנות לשחק והיו אף מעדיפות לתחר במסגרת קבוצה

